

Pianomusik på Konstakademien



Program 2015/2016



Välkomna till Pianomusik på Konstakademien!

Föreningen Piano Visions bjuder denna säsong på tre typer av pianoevenemang på Konstakademien:

Månadens **Pianoafton** - alltid på en måndag kl 19.00. Den traditionsrika pianoaftonen har sina rötter i 1800-talets salonger där konst, artisteri och social samvaro blandades på ett förtjänstfullt sätt. I Konstakademiens inspirerande miljö låter vi denna historiska pianotradition utvecklas med hjälp av nyskapande koncept.

I **Pianomusik för unga** får barn och ungdom i åldern 7-18 år tillfälle att möta pianisterna ur konsertserien Pianomusik på Konstakademien som spelar och berättar, eller delta i en musikalisk workshop med undervisning, introduktion till de senaste digitala pedagogiska verktygen och inspirerande samtal om pianospel.

I Piano Visions nya serie **Masterclass på Konstakademien** möter publiken konsertseriens pianister i en undervisningssituation tillsammans med pianostuderenter. Kvällarna ägnas åt undervisning och samtal om bl a verken som spelas i konsertserien. Pianoteknik, interpretation och klangbehandling är några av de områden som kommer att tas upp. Tack vare noter i storbilsformat på väggen och närhet till flyglar och pianister får publiken möjlighet att enkelt följa med i den musikaliska verkstaden.

För säsongens alla evenemang, se konsertkalendern på programbokens baksida.



Biljetter

Normal: 200kr

Barn/ungdom/student: 100kr

Plus: 300kr (reserverad sittplats centralt i konsertlokalen samt reserverad plats i cafeet i pausen inkl. kaffe/kaka eller ett glas vin)

Abonnemang, plusbiljett till samtliga 7 konserter: 1500 kr

Masterclass: 100 kr (Barn/ungdom/student gratis)

Biljettbokning:

www.pianovisions.se/biljettbokning

Konserterna direktsänds genom streaming på internet:

www.pianovisions.se/direkt

Nyhetsbrev via e-post:

www.pianovisions.se/nyhetsbrev

Piano Visions på Facebook:

www.facebook.com/pianovisions

Alla konserter och masterclasses äger rum på Konstakademien i Stockholm, Fredsgatan 12 (bredvid Rosenbad).

T-bana: T-centralen

Om pianoaftonen som konsertform

Några av seriens pianister berättar om sitt förhållande till pianospel och mötet med publiken:

“Vi pianister talar ofta om klangfärg, vilket kanske kan verka lite paradoxalt med tanke på att vi spelar på ett mekaniskt instrument där den direkta kontakten med den klingande strängen, och därmed rent teoretiskt möjligheten att influera just klangfärg, är bruten. Men alla som hört en skicklig pianist spela på ett förstklassigt instrument vet att just pianot erbjuder oanade möjligheter till just klangfärgsvariation. Likt en kameleont kan pianot till och med ge illusionen av att för en stund klinga som ett annat instrument! Det är följaktligen knappast förvånande att pianot har inspirerat tonsättare till att åstadkomma några av sina mest raffinerade kompositioner under flera århundraden.” -- Martin Sturfält

Instrumentet piano är den musikaliska motsvarigheten till en kameleont. Beroende på vem som spelar och vilken musik som framförs kan pianot anta skepnaden av allt från en ensam röst som sjunger den enklaste melodin till en symfoniorkester där pianisten åstadkommer något bortom gränsen för vad som borde vara fysiskt möjligt. Men även i ytterligheterna är en sak gemensam för alla

pianoaftnar: pianistens totala konstnärliga frihet till priset av att helt utlämna sig själv. -- Peter Friis Johansson



“En av kvaliteterna med en pianoafton är just att en ensam människa delger sin djupt personliga uppfattning av verket, av vårt inre. Detta inre som, liksom den fysiska kroppen, behöver motion. Ju mer personlig, privat man är desto fler når man kanske på ett djupare plan. På så sätt fyller pianoaftonen en viktig funktion. Den ensamme solisten, utan orkester eller andra instrument är som ett personligt möte. Vi har tillräckligt av musik som vill glädja och tillfredsställa “alla” på en gång.” -- Hans Pålsson

“För mig är essensen av musik känsloutbyte och brobyggande människor emellan. Inga kulturella eller språkliga barriärer står i vägen för de universella känslor som t.ex. en nocturne av Chopin väcker var man än spelar den i världen. Pianot med sin oändliga repertoar och sina orkestrala möjligheter vad gäller klang och färger är för mig ett av de vackraste sätten att kommunicera i dagens hektiska samhälle.” -- Peter Jablonski

“En pianoafton kan bli precis vad som helst. Repertoaren är oöverblickbar och möjligheterna att sätta ihop intressanta program enorma och det är extremt smidigt: pianon finns nästan överallt. Man kan komma en ensam person med tåget och ha allt man behöver i skallen.” -- Anna Christensson

“Pianot ger mig oändliga uttrycksmöjligheter stilistiskt och formmässigt. Från det lilla salongsstycket till orkestrala klangfärger, stillsam poesi till färgsprakande virtuosa cirkusnummer. Konsertformen *en artist - ett instrument* skapar ett starkt fokus på berättelsen och jag tror att just ensamheten på scenen skapar en stark kommunikation med publiken.” -- Staffan Scheja

“Norrskan och andra nattliga ljus”

Nattens mörker påverkar våra sinnesintryck på ett fascinerande sätt - vårt evolutionära arv har sett till att våra sinnen är på helspänn för att upptäcka potentiella faror som kan lurra därute i mörkret. Även fantasin och känsloupplevelserna ökar i intensitet - vi blir sentimentala, eller mörkrädda, eller så sätter de mörka timmarna fart på vår konstnärliga kreativitet. Martin Sturfälts program tar sin utgångspunkt i olika tonsättares sätt att förmedla musikaliska stämningar som fantasin förstår att omvandla till förnimmelser av ljus och färg.

Ludwig van Beethoven komponerade sin Sonat op 27 nr 2 sommaren 1801 i Ungern, under en vistelse hos familjen Brunswick. Kompositionen publicerades 1802 och tillägnades Beethovens elev och stora kärlek, den 17 år gamla grevinnan Giulietta Guicciardi. Sonaten har blivit ett av Beethovens mest berömda och omtyckta verk. Namnet Månskenssonaten har den fått av den tyske poeten och musikkritikern Ludwig Rellstab som fem år efter Beethovens död, liknade första satsen vid månens sken över Luzernsjön. Att pianosonater började med en långsam sats var mycket ovanligt. Stämningen i första satsen är mycket mörk medan andra satsen är ett idylliskt allegretto och sista satsen stormar fram som i ett bubblande raseri.

Anders Nilssons ofta spelade pianopreludium *Les cloches de la nuit* (“Nattens klockor”) tillkom under en semestervistelse på Le Mont-Saint-Michel vid Normandies kust. Var 15:e minut klämtade klosterkyrkans klockor de tre tonerna H-D-C#, vilket störde tonsättarens nattsömn. Istället fick han uppleva ett fantastiskt månsken över havet, och så kom inspirationen till denna pianokomposition.

György Ligetis femte etyd ”Regnbågen” är en hyllning till jazzpianisten Bill Evans och hans karakteristiska lek med olika typer av septimackord. Uppbyggda av färgstarka harmonier stiger och faller styckets fraser och skapar en komplex väv av regnbågar.

Program:

Ludwig van Beethoven: Sonat i ciss-moll
op 27 nr 2, “Sonata quasi una fantasia”
1. *Adagio sostenuto* 2. *Allegretto* 3. *Presto agitato*

Anders Nilsson: *Les cloches de la nuit*

György Ligeti: *Arc-en-ciel*

Claude Debussy: *Clair de lune*

La terrasse des audiences du clair de lune

Johannes Jansson: *Näktergalen* (1984)

Paus

Gunnar Valkare: *Étoiles* (Paris 1913)

Alexander Skrjabin: Sonat nr 10, op 70

Eduard Tubin: Sonat nr 2 ETW44, “Norrskan”

1. *Agitato e rubato* 2. *Variations on lapp tunes* 3. *Allegro*

“**Clair de Lune**” är titeln på den tredje och mest berömda satsen ur Claude Debussys pianosvit “*Suite Bergamasque*.” Den komponerades redan 1890 när Debussy var 25 år med titeln “*Promenade sentimentale*” men publicerades först 1905 med titeln *Clair de Lune* efter vännen Paul Verlaines dikt med samma namn.

La terrasse des audiences du clair de lune är ett av Debussys mest avancerade pianostycken; en blandning av orientalisk magi och verklighet under kröningen av George V till härskare av Indien.

Näktergalen av Johannes Jansson tillkom i ett ögonblick av inspiration en natt i Bombay. Tonsättaren hade just anlänt till Indien och blivit mycket gripen av ett musikaliskt möte där en pianist spelat Bach för honom. Resultatet blev en gestisk och sångbar musik som har drag både av nedskriven improvisation och klanglig fingertoppskänsla.

Gunnar Valkares Étoiles (Paris 1913), skriven för Martin Sturfält, är den andra satsen i verket *Tre bilder* från 1915 där varje stycke anknyter till en historisk händelse. En personlig upplevelse av en fantastisk stjärnhimmel som glimtade fram mellan Montmartres takåsar har inspirerat till en musikalisk bild av Paris för drygt hundra år sedan; Stravinskis *Våroffer* hade just uruppförts. Första världskriget var bara några månader borta, de stora konstnärerna verkade vid Montmartre under samma stjärnhimmel...

Scriabins Sonat nr 10, op 70, komponerades 1913 och får ses som en avslutning av hans arbete med pianosonaten som form. Atmosfären i sonatens inledning kan tolkas som en impressionistisk reflektion men mycket mer intensivt förhöjd och förändlig “Min Sonat är en sonat av insekter. Insekter föds från solen. De är kyssar från solen.” skriver Scriabin.

Estlands störste symfoniker under 1900-talet, Eduard Tubin, levde större delen av sitt vuxna liv i exil i Sverige, och blev så småningom svensk medborgare. På våren 1950 fick han uppleva ett kraftigt norrskan, en upplevelse som påverkade honom mycket starkt och kom att tjäna som inspiration för flera viktiga verk. Norrskenet representeras i musiken av ett virvlande ostinatmotiv. En slags mörk kraft som Tubin spelar ut mot flertalet “ljusare” teman, och därigenom skapar ett eskalerande dramaturgiskt förlopp. I den andra pianosonaten finner vi också inslag av samisk folkmusik. Sonatens andra sats är ett slags dubbelvariationer över två samiska melodier och den tredje satsen domineras helt av ett obönhörligt ostinato inspirerat av shamantrummor. Den andra pianosonaten kan på många sätt ses som det verk där Tubin hittar fram till sin högst personliga stil där avsaknad av konventionell tonalitet och taktartskänsla skapar ett kalejdoskopiskt förlopp blandat med en stundtals bister stramhet.

Om Martin

Pianisten Martin Sturfält har etablerat sig som en av de mest uppmärksammade och efterfrågade svenska musikerna i sin generation. Han är en flitig gäst som solist hos svenska och utländska symfoniorkestrar och är även en hängiven kammarmusiker. Hans engagemang för svensk musik, dåtida såväl som nutida, har bl.a. resulterat i en kritikerrosad inspelning av Stenhammars pianoverk på Hyperion Records. Martin var även en av de konstnärliga ledarna för Messiaenjubileet i Stockholm 2008. Martin studerade på Kungliga Musikhögskolan i Stockholm och på Guildhall School of Music & Drama i London. Hans huvudsakliga lärare har varit Esther Bodin-Karpe, Stefan Bojsten, Paul Roberts och Ronan O'Hora.

Alltsedan 11-årsåldern har Martin varit aktiv som konserterande pianist, och hans framträdanden har tagit honom runtom i Skandinavien, övriga Europa, USA och Asien. Han har på senare år som solist samarbetat med framstående dirigenter som Sir Mark Elder, Andrew Manze och Alexander Vedernikov med orkestrar som bl.a. Halléorkestern i Manchester och the New London Sinfonia i England samt med de flesta svenska symfoniorkestrar, bl.a. Kungliga filharmonikerna och Sveriges radios symfoniorkester. Han har gett solo- och kammarmusikkonserter på bl.a. Nybrokajen 11 och Konserthuset i Stockholm, Wigmore Hall, Barbican Hall, Royal Festival Hall och Purcell Room i London, Concertgebouw i Amsterdam och Palais des Beaux-Arts i Bryssel.

Martins första tävlingsframgång var 1999 då han erhöll första pris i den svenska Yamaha-tävlingen. Han har därefter vunnit förstapriser i bl.a. den Engelska Yamaha-tävlingen 2002, den nordiska "Blüthner-tävlingen" i Malmö 2002, John Ogdon Prize i London 2004 och Terence Judd Award i Manchester 2005.



Marianna Shirinyan

Marianna Shirinyans pianoafton låter oss återuppleva årets alla månader, förmedlade i musikaliska stämningar. Tjajkovskij skrev verket "Årstiderna" på beställning av redaktören för Petersburgstidskriften "Novelliste", vars läsare blev lovade ett nytt pianostycke varje månad under 1876. Resultatet blev denna populära samling romantiska karaktärsstycken med ekon från Schumann och Mendelssohn men också med tydliga ryska inslag. Efter paus återvänder Marianna Shirinyan till kärnrepertoaren och spelar flera av Chopins mest älskade verk.

Tjajkovskijs *Årstiderna* är en samling med tolv korta karaktärsstycken, där varje stycke skildrar en av årets månader såsom den framstår på norra halvklotet. Enskilda stycken ur samlingen har alltid varit populära - Trojka (November) dök ofta upp som extranummer vid Sergej Rachmaninovs pianoaftnar, och Barcarolle (Juni) har givits ut i ett otal arrangemang för alltifrån orkester till mandolin. Det var Nikolaj Bernard, redaktör för musiktidsskriften *Novelliste*, som beställde dessa stycken i slutet av 1875, en intensiv period för Tjajkovskij, då han var mitt inne i arbetet med sin balett "Svansjön". Men han accepterade ändå beställningen, och godtog de titlar som Bernard föreslagit för varje enskilt stycke. *Novelliste* kunde därmed erbjuda sina läsare ett nytt pianostycke av Tjajkovskij i varje nummer av tidskriften under 1876. Musikkritikern Nikolaj Kasjkin skrev senare att Tjajkovskij under året som följde satte sig ner en gång varje månad för att åstadkomma det utlovade stycket i sista minuten, men bara efter att hans betjänt hade påmint honom om denna plikt! Senare forskning tyder dock

på att merparten av musiken komponerades i redan i april och maj. Resultatet i form av dessa melodiska pärlor talar också emot att Tjajkovskij skulle ha varit det minsta ovillig att fullfölja sitt åtagande.

Chopin förnyade inte bara pianomusikens klangvärld - han var också extremt kreativ när det gällde att uppfinna nya genrer och former. Ett Chopinprogram har sin alldeles egna, omedelbart igenkännliga vokabulär: Nocturne, Ballad, Mazurka, Polonäs.... Medan hans samtida Schumann och Liszt ofta skrev programmusik med fantasifulla titlar hämtade från naturen, konsten eller litteraturen, tycks Chopin ha varit helt uppfylld av lusten att utforska och utveckla den rena musikaliska formen. Ofta med utgångspunkt i väl beprövade förlagor skapade han nya och unika formvarianter. Kvällens program ger en god överblick över dessa fascinerande metamorfoser. Marianna Shirinyan inleder med en etyd, naturligtvis väsensskild från de rena fingerövningar man tidigare förknipat med genren. Nocturnen uppfanns av

Program:

Pjotr Tjajkovskij:

Årstiderna

Paus

Frédéric Chopin:

Étude op 25, nr 1

Nocturne op 9 nr 1

Ballade nr 3, op 47

Barcarolle op 60

Mazurkas op 63, nr 2 och 3

Scherzo nr 4, op 54

irländaren John Field, bara en generation äldre än Chopin, och är kanske den form där Chopin tillåter sig att experimentera som allra mest - dock är inspirationen från Field fortfarande noterbar i den tidiga ess-durnocturnen. De fyra balladerna anknyter till en medeltida musikform, men sägs också vara inspirerade av den polske poeten Mickiewicz. Barcarollen härstammar från de venetianska gondoljarsångerna, men formen användes också ofta inom operans värld på Chopins tid. Mazurkorna kombinerar element från flera av Polens nationella dansformer. Kvällen avslutas med ett scherzo - en välbekant form från den klassiska epoken, som i Chopins tappning får helt nya proportioner, mer dramatik och större komplexitet.

Om Marianna

Marianna Shirinyans karriär som solist och kammarmusiker fick en flygande start efter att hon vunnit fem priser vid den internationella ARD-tävlingen i München 2006. Hon gästar ofta festivaler såsom Schwetzingen Festspiele, Midsummer Music på Island och Risør Internationella Kammarmusikfestival. Marianna har framträtt som solist med bland andra Danmarks Radios Symfoniorkester, Potsdamer Kammerakademie, Bayerska Radions Symfoniorkester och Oslos, Wuhans, Helsingfors samt Köpenhams filharmoniska orkestrar, med

dirigenter som Hans Graf, Lawrence Foster, Zoltan Kocsis, Antonello Manacorda och Joshua Weilerstein. Hennes skivinspelningar har alltid mottagits med stor entusiasm av både lyssnarna och den internationella kritikerkåren. Sedan hon bosatte sig i Danmark har Marianna Shirinyan mottagit flera priser för sina bidrag till landets kulturliv, bland annat det prestigefyllda artistpriset från Danmarks Radio P2. Hon undervisar vid Det Kongelige Danske Musikkonservatorium. Marianna Shirinyan är Steinway Artist.



Michael Roll

Michael Rolls pianoafton innehåller sena verk av tre stora tonsättare. Både Beethoven och Brahms utformade det mindre formatet i sina sena produktion för piano. Schubert, däremot, var vid sin tragiskt tidiga död mitt uppe i en period av extremt inspirerat och produktivt sonatkomponerande. Den generöst flödande B-dursonaten med sin monumentala struktur blir här en intressant kontrast till första avdelningens koncentrerade smaksensationer: Beethovens infallsrika Bagateller och Brahms innerliga Klavierstücke.

Program:

Ludwig van Beethoven: Bagateller op 126

1. Andante con moto, G-moll
2. Allegro, G-moll
3. Andante, Ess-dur
4. Presto, H-moll
5. Quasi allegretto, G-dur
6. Presto, Ess-dur

Johannes Brahms: Klavierstücke op 76

1. Capriccio – Un poco agitato, Fiss-moll
2. Capriccio – Allegretto non troppo, H-moll
3. Intermezzo – Grazioso, Ass-dur
4. Intermezzo – Allegretto grazioso, B-dur
5. Capriccio – Agitato, ma non troppo presto, Ciss-moll
6. Intermezzo – Andante con moto, A-dur
7. Intermezzo – Moderato semplice, A-moll
8. Capriccio – Grazioso ed un poco vivace, C-dur

Paus

Franz Schubert: Sonata B-dur D 960

1. Molto moderato
2. Andante sostenuto
3. Scherzo – Allegro vivace con delicatezza. Trio
4. Allegro, ma non troppo

Vid sidan av sina mer monumentala verk komponerade **Beethoven Bagateller** under hela sin karriär, publicerade i tre opus: 33, 119 och 126. Opus 126 var Beethovens sista verk för piano. Dessa stycken måste ha betraktats som ganska märkliga skapelser av Beethovens samtid, särskilt eftersom publiken var så väl bekant med Beethovens symfoniska stil, där varje motiv ofta har en lång utvecklingsbana och där formen alltid uppvisar en tydlig logik och klassisk balans - om än på ett överraskande sätt. I bagatellerna däremot presenterar Beethoven sina idéer i koncentrat, i en kärv och rentav fragmentarisk form. Men det går knappast överskatta den betydelse dessa 'småsaker' har haft för utvecklingen av pianomusiken sedan dess. När romantiska tonsättare sökte efter andra former än de klassiska blev Bagatellerna självklara förebilder, sprungna som de verkar direkt ur geniets fria skapande.

Den formmässiga utvecklingen i **Brahms** pianomusik var än mer renodlad: när han komponerade de åtta pianostyckena i op 76 var det tjugofem år sedan han skrev sina tre stora sonater (op 1, 2 och 5), och drygt femton år efter de stora variationsverken på teman av Händel (op 24) och Paganini (op 35). Efter sin "variationsperiod" tog Brahms ett cirka tretton år långt uppehåll från pianot. Opus 76 blev hans återkomst till instrumentet, och från och med detta verk består Brahms pianoproduktion av liknande samlingar av korta stycken, mästerverk i miniatyr med ett mycket koncentrerat uttryck. Här skapar Brahms små men ytterligt komplexa musikaliska världar av enkla byggstenar - ofta får ett motiv av några få toner utgöra grunden för en hel komposition.

För **Schubert** var det istället just förmågan att producera en stadig ström av småstycken det enda som gav honom något slags begränsat erkännande. Hans marscher, ländler och andra småstycken passade perfekt som underhållning för välbeställda amatörer och gav Schubert en blygsam inkomst, medan de större verken förblev i princip okända. Ingen av pianosonaterna framfördes vid någon offentlig konsert under hans levnad. Inte desto mindre fortsatte han oförtröttligt att utveckla denna del av sin gärning. Till och med under sitt sista år, fyllt av sjukdom och ekonomiska problem, lyckades Schubert fullborda flera av sina främsta verk, däribland en trilogi av monumentala sonater för piano. Detta skedde bara ett par månader innan hans död. B-dursonaten är kanske den mest trösterika och samtidigt den mest mångbottnade av de tre, något som kan illustreras av det motto Artur Schnabel gav åt den fjärde satsens öppningstema: "Ich weiss nicht, ob ich lache, ich weiss nicht, ob ich weine" (jag vet ej om jag skrattar, jag vet ej om jag gråter).

Om Michael

Michael Rolls enastående karriär tog sin början när han vann den första upplagan av Leeds International Piano Competition 1963. Därefter har han samarbetat med dirigenter som Boulez, Boult, Davis, Gergiev, Guilini, Haitink, Masur, Orozco-Estrada, Previn, Sawallisch, Sanderling och Steinberg. Bland orkestrar som anlitat honom som solist kan nämnas London Symphony Orchestra, London Philharmonic, Royal Philharmonic, BBC Symphony Orchestra, Leipzig Gewandhausorkester, Orchestre de la Suisse Romande och Boston Symphony Orchestra. Han har framträtt vid internationella festivaler i Wien, Hong Kong, Aldeburgh, Bukarest och Ruhr, och vid sexton tillfällen i de berömda promenadkonserterna i Royal Albert Hall. Rolls inspelning av Beethovens pianokonserter med The Royal Philharmonic Orchestra och Howard Shelley fick lysande recensioner och blev utsedd till "Editor's Choice" i tidskriften Gramophone.



Peter Friis Johansson

18 januari 2016 kl 19.00

“The Final Frontier”

Rubriken till Peter Friis Johanssons program är lånad från Star Trek-filmen “The Final Frontier” - på svenska “Den Yttersta Gränsen” eller “Den Sista Utposten”. Gränslandet mellan vad vi kan föreställa oss och vad vi kan åstadkomma är ett viktigt element i science fiction men också i all konst som vill överskrida och förflytta gränser. Till sin pianoafton har Peter valt verk från olika epoker som utmanat sin samtid och ännu har förmågan att få oss att upptäcka något nytt inom oss själva och flytta fram “den sista utposten”.

Det är en hisnande tanke att föreställa sig hur det var att sitta i publiken när Prokofjevs åttonde sonat uruppfördes i Moskva 1944. Prokofjev var under ständig press från Stalin men just under det brinnande kriget fanns begränsade resurser avsatta till censur och Prokofjev kunde därför flytta fram sina konstnärliga gränser. Som jag ser det skildrar han såväl den enskilda människans som samhällets kollektiva sönderfall och hans suggestivt apokalyptiska visioner om den nya världen ger kalla kårar. Förmodligen ville Prokofjev förändra någonting med sin musik och jag tror att han lyckades: varje lyssnare som bevittnade uruppförandet måste ha upptäckt något nytt inom sig själv och därigenom påverkat samhällets medvetenhet om krigets konsekvenser.

Debussys musik är kanske inte komponerad ur ett lika dramatiskt socialt perspektiv, men måste å andra sidan ha upplevts som chockerande modern när den skrevs. Färgad av den tidens viktigaste upptäckter, kulturströmningar och ideologier var den ett barn av sin tid, något nytt och helt oväntat!

Jag kan tycka att just den där oberäkneligheten är något som gått förlorat i vår upparbeta-de konsertform. Vi har blivit otroligt bra på att förfina våra kollektiva tolkningar av redan skriven musik, men när jag tänker på hur Beethoven halvt om halvt improviserade fram exempelvis sina c-mollvariationer, där gränsen

mellan den redan komponerade musiken och hans improvisationer var ständigt flytande är det lätt att se det som att den bokstavstro vi moderna musiker ägnar oss åt förlorat sina proportioner. Och om andra Beethovenverk har denna aspekt, kan den även ha funnits med när han skrev Pathétique?

De här principerna präglar även vår samtida musik. Såväl Andrea Tarrodis Crystallites som Ketil Hvoslefs Il Colino II är fantastiska stycken, några av de bästa nykomponerade jag spelat, men det är ju inte tal om modern musik utan om modern klassisk musik. Om man är på jakt efter en stor upplevelse är konstmusikvärlden rätt plats, om man önskar uppleva något riktigt oväntat får man söka sig till andra konstarter.

Själv tycker jag mycket om science-fiction, inte för att teknik och robotar är jättespännande utan för att bra sci-fi rör sig i det där otroligt fascinerande gränslandet mellan vad vi kan föreställa oss och vad vi kan åstadkomma. Star Trek sammanfattar det hela med frasen The Final Frontier – Den Sista Utposten eller Den Yttersta Gränsen. Två översättningar som minner mig om vad jag menar att konsten måste vara. Om vi vill att vårt samhälle ska fortsätta utvecklas måste konsten våga röra sig i ett område som är otryggt, vi måste flytta fram den yttersta gränsen och på så sätt göra vad som tidigare var den sista utposten till en säker hamn. Självklart ska vi inte bara

Program:

Andrea Tarrodi: *Crystallites* (2012)

Ketil Hvoslef: *Il Colino II* (2013)

Peter Friis Johansson: *Ormen, en saga ur verkligheten med musik av Robert Schumann* (2014)

Ludwig van Beethoven: *Sonat op 13 “Pathétique”*

Grave – Allegro di molto e con brio

Adagio cantabile

Rondo: Allegro

Paus

Claude Debussy: *Tre preludier ur bok I*

Sergei Prokofjev: *Sonat nr 8, op 84*

1. *Andante dolce* 2. *Andante sognando* 3. *Vivace*

spela ny musik, det är oundgängligt att vi lär av vår historia istället för att ständigt återuppfinna nya sanningar, men vi måste spela gammal musik på ett sätt som gör den meningsfull i dagens samhälle.

Det är i dessa banor jag tänkt när jag satt ihop programmet till konserten The Final Frontier. Istället för att se våra mest kända stycken som något ouppnåeligt, ett mästerverk där varje minsta lilla detalj är uttänkt med gudomlig precision, vill jag se dem som startskottet för en ny kreativ process. Vad händer om vi fortsätter arbetet där tonsättaren lade ned sin penna? Kan vi i Schumanns surrealistiska fantasier berätta en helt ny typ av historia? Det handlar trots allt om något som är skapat av en människa för andra människor och det enda kompositören kan skildra är sin sinnesstämning under skapandeprocessen, färgad av sin tids möjligheter och begränsningar.

På Konstakademien i Stockholm vill jag tillsammans med er lyssnare experimentera med hur modern teknik kan utveckla konstmusiken. Vi kommer utforska nya klangvärldar och förändra konsertsalen med alla tillgängliga medel; allt med den gemensamma nämnaren att pianot är färdmedlet som tar oss till den yttersta gränsen och tillåter oss att flytta fram den sista utposten. Välkommen!

-Peter Friis Johansson



Om Peter

Sedan sin debut vid 17 års ålder har Peter Friis Johansson varit verksam som konsertpianist och kammarmusiker med soloframträdanden i bl.a. Wien Musikverein och Amsterdam Concertgebouw, samt recitaldebut i New York. Peter har även representerat Sveriges Radios (SR) som deras P2-artist och har efter det blivit en återkommande solist med Sveriges Radios Symfoniorkester i Berwaldhallen.

Peter Friis Johansson vann första pris och guldmedalj vid 2014 International Piano-e-Competition i Fairbanks, Alaska. Han har tidigare utmärkt sig i flertalet internationella tävlingar, bland andra Nordisk Pianotävling 2008 och 2010, Nordisk Pianistkonkur-rence 2010 och Scottish International Piano Competition 2010

Under de kommande säsongerna arbetar Peter med att studera in och framföra Franz Schuberts elva färdigställda pianosonater. Utöver detta kommer han uruppföra pianokonsserter av Andrea Tarrodi och Sven-David Sandström.

Peter började spela piano vid nio års ålder för Inger Flyckt i kommunala musikskolan och fortsatte med högskolestudier vid Kungl. Musikhögskolan med Anders Kilström och Mats Widlund som sina lärare. Efter solistdiplom studerade Peter vidare för bl.a. Konstantin Bogino.

Lucia Negro

Den enkla visan har en plats i Lucia Negros pianoafton. "Blinka lilla stjärna där", med melodi från franskt 1700-tal, hade redan utsatts för otaliga bearbetningar när föreningen Fylkingen 1949 utlyste en tonsättartävling där uppgiften var att skriva en variation över den välkända visan. Ludwig Norman, med ett stort intresse för svensk folkmusik, kombinerar två svenska folkvisor i sitt charmerande Capriccio. Utöver dessa rariteter bjuds vi på Mozarts stora C-mollsonat samt Bergs och Ravels mästerliga experiment med sonatformen från 1900-talets början.

Wolfgang Amadeus Mozart:

Fantasi c-moll, K 475

Sonat c-moll, K 457

Molto allegro

Adagio

Allegro assai

7 svenska tonsättare:

Variationer över "Blinka lilla stjärna där"

Var. 1 Edvin Kallstenius

Var. 2 Erland von Koch

Var. 3 Kurt Atterberg

Var. 4 Dag Wirén

Var. 5 Gunnar de Frumerie

Var. 6 Karl-Birger Blomdahl

Var. 7 Ingvar Lidholm

Paus

Alban Berg: Sonat op 1

Valborg Aulin:

Romanza op 8 nr 1 och Impromptu op 7 nr 4

Ludwig Norman: Capriccio över två svenska folkvisor op 8

("Och minns du vad du lovade" och "Kisti du kom du")

Maurice Ravel: Sonatine

Moderé - Menuet - Animé

C-mollsonaten K 457 komponerades 1784, då Mozart stod på höjdpunkten av sin karriär. Under det året gav han mer än tjugio utsålda konserter med egna verk i Wien. På samma gång är det vid denna tid som man kan skönja en tragisk vändning i hans liv och verk - bland annat började den extravaganta livsstil som han hängett sig åt få konsekvenser i form av ekonomiska bekymmer. Sonaten är det första av en serie tragiska verk som kulminerar i det ofullbordade Requiem. Paul Badura-Skoda har beskrivit sonaten som "ett skakande uttryck för personlig ångest". Den gjorde ett stort intryck på Mozarts samtida och efterföljare, inte minst den unge Beethoven - det är knappast någon slump att ett sidotema i Adagiosatsen är i princip identiskt med temat i andra satsen av Beethovens Pathétique.

Fantasin K 475 är komponerad ett halvår senare. Den ger, som namnet antyder, ett intryck av att vara improviserad, men är i själva verket strikt organiserad. Att Mozart publicerade verken tillsammans har tolkats som att han ville understryka deras samhörighet, och de framförs därför ofta tillsammans. Fantasin innehåller en ytterst djärv harmonik, med näst intill Schubertska modulationer, och kromatiken är så dominerande att Mozart noterade stycket utan fasta förtecken!

1949 utlyste föreningen Fylkingen en tävling där uppgiften var att skriva en variation över Blinka lilla stjärna där. Resultatet blev förstås inte bara nya perspektiv på den populära franska 1700-talsmelodin, utan också ett intressant tidsdokument - här får vi miniatyrporträtt av några av den tidens främsta svenska tonsättare.

Alban Bergs första opus färdigställdes 1908, då Berg hade studerat komposition för Arnold Schönberg i fyra år. Sonaten är ett närmast perfekt exempel på en av Schönbergs huvudidéer, "entwickelnde variation". Detta innebär att en enda enkel musikalisk grundenhet utvecklas genom en hel komposition för att bevara styckets enhet samtidigt som man skapar den nödvändiga variationen i uttryck, känsla och karaktär. Berg lär ha haft diffusa planer på att lägga till två satser, men saknade under lång tid några bra idéer för detta. Till slut ska då Schönberg ha sagt till sin elev: "Nåja, men då har du väl sagt allt som skulle sägas!"

Ludvig Norman var en central gestalt i svenskt musikliv från 1850-talet fram till sin bortgång 1885 - han var lärare i komposition vid Stockholms Musikkonservatorium och dirigent för Hovkapellet. Dessutom var han en välutbildad pianist, som studerat för Ignaz Moscheles i Leipzig. Det fantasifulla Capricciot innehåller två folkvisor, den ena en vemodig sång om sviken kärlek och den andra en glad danslåt. De presenteras var för sig efter en livlig introduktion, för att sedan flätas samman i den kraftfulla finalen.

Maurice Ravel komponerade första satsen av sin Sonatin som bidrag till en tävling utlyst av tidskriften Weekly Critical Review. Ravel var ensam om att skicka in något bidrag, men något pris blev det ändå inte tal om, eftersom satsen var något längre än de 75 takter som reglerna stipulerade. Ett par år senare, när Ravel lade till två satser, fick han desto mer lön för mödan. Sonatinen blev mycket väl mottagen och bidrog till att Ravel blev erbjuden ett kontrakt med fast årslön av utgivaren Durand. Verket är en hyllning till den klassiska epokens elegans och struktur. Den fallande rena kvarten som inleder första satsen återkommer genom hela verket, och inverteras i den sista satsen. Någon sonatin i bemärkelsen 'enklare sonat' är det sannerligen inte, då speciellt tredje satsen kräver en virtuositet som inte ens Ravel själv ansåg sig besitta.



Om Lucia

Lucia Negro, som är född i Italien, studerade vid konservatoriet i Neapel där hon erhöll diplom i piano, komposition och orkesterdirigering. Bland hennes pianolärare kan nämnas Vincenzo Vitale, Carlo Zecchi och Arturo Benedetti Michelangeli. Åren efter sina studier vann hon flera priser i internationella tävlingar, bl.a. "Klavierspiel vom Blatt" i München och "Concorso Petrof" i Bologna. Hon har konserterat i många länder och spelat under dirigenter som P.Järvi, Kondrasjin, Kubelik, Segerstam, Salonen med flera. Har medverkat som solist och kammarmusiker i trettioålet grammfoninspelningar och otaliga radioinspelningar. Hon har samarbetat med många instrumentaler som t.ex. violinisterna Josef Suk, Jaap Schröder, Arve Tellefsen och en stor del av den svenska instrumentalisteliten. Hon valdes till ledamot av Musikaliska Akademien 1994, mottog kungliga medaljen "Litteris et Artibus" 2011 och utsågs till Steinway Artist 2012. "Centro di documentazione Arturo Benedetti Michelangeli" har valt henne att representera "L'arte pianistica di Arturo benedetti Michelangeli" i Paris 2012, Brescia 2014 och "Festival di Rabbi" Trento 2015.

Katrine Gislinge

I Katrine Gislinges program speglas olika tonsättare och epoker i varandra, och släktskaper och kontraster tydliggörs genom delvis oväntade kombinationer. Poetiska stämningar och klangexperiment blir två av huvudspåren när Schuberts melodiösa Impromptus får omgärdas av två verk av Debussy - båda från 1905, då det nyskapande i den franske tonsättarens harmonik blir alltmer uppenbart. Efter paus får två av Chopins mest berömda kompositioner agera klangbotten åt Bent Sørensens Nocturner.

De två **Images-samlingarna**, publicerade 1905 och 1907, räknas allmänt som de första exemplen på Debussys fullt mogna stil. I det första stycket målar Debussy ett av sina favoritmotiv: vatten i rörelse. Enligt Marguerite Long beskrev tonsättaren öppningsmotivet i **Reflets dans l'eau** som en cirkel i vattnet där en liten sten just fallit i.

Förutom stycket **Hommage à Rameau** skrev Debussy tre essäer om 1700-hundratalstonsättaren och var involverad i utgivandet av hans kompletta verk. Debussy betraktade Rameau som den främste företrädaren för en specifikt fransk musik. Det avslutande stycket, **Mouvement**, är en virtuos och samtidigt gåtfull toccata. Genom användandet av långa orgelpunkter kombinerar Debussy konstant, hektisk rörelse med en känsla av stillastående.

L'isle joyeuse inspirerades av Antoine Watteaus tavla L'Embarquement de Cythère, som föreställer ett festsällskap på den mytiska ön Cythera, platsen för Venus födelse. Titeln anspelar också på en verklig plats som Debussy betraktade som sin egen kärleksö: Jersey. Hit flydde han 1904 med sin älskarinna Emma Bardac, som senare skulle bli hans andra hustru.

Schuberts Impromptus D899 och D935, båda samlingarna komponerade 1827, hör till tonsättarens mest kända och älskade verk. Det var utgivaren Haslinger som valde titeln och inte Schubert själv, men onekligen passar termen Impromptu ganska väl på dessa stycken. Trots att de är ytterst genomkomponerade ger de ett intryck av att fritt spinna vidare på ett spontant pianistiskt infall. Samtidigt beskriver ju detta bara musikens yta - det pianistiskt virtuosa blir sekundärt när Schubert på sitt sedvanliga sätt öppnar upp för nya djup och överraskande perspektiv med hjälp av sin personliga harmonik och musikens välavvägda kontraster och vändpunkter.

Program:

Claude Debussy: Images bok I

Franz Schubert: 3 Impromptus op 90, nr 2, 3 & 4

Claude Debussy: L'isle joyeuse

Paus

Frédéric Chopin: Fantaisie-Impromptu

Bent Sørensen: 6 Nocturner

Frédéric Chopin: Ballade g-moll

Chopin komponerade sammanlagt fyra Impromptun, men det av eftervärlden mest kända och spelade av dessa hörde märkligt nog till de stycken Chopin inte ansåg lämpliga för publicering. Först efter tonsättarens död tryckte vännen Julian Fontana verket och gav det opusnumret 66. Med sina fyra Ballader skapade Chopin en helt ny instrumental genre, med förebilder i den romantiska vokalmusiken och poesin - inte minst landsmannen Adam Mickiewicz poetiska Ballader och Romanser. I G-mollballaden använder Chopin dessutom element från traditionell sonatform.

Bent Sørensen fick ett internationellt genombrott 1996 då han tilldelades Nordiska Rådets Musikpris för sin violinkonsert Döende trädgårdar. De senaste åren har pianot varit något av hans förstahandsinstrument, på grund av nära samarbeten med Leif Ove Andsnes och kvällens solist Katrine Gislinge, som uruppförde de sammanlagt tolv Nocturnerna 2014. Det första av dessa stycken tillkom redan 2000 på beställning av en musiktidsskrift - Sørensen använde då en vaggvisa som förlaga och sina två döttrar som inspiration. Resten har tillkommit i en jämn ström sedan dess, och bildar tillsammans ett slags personlig berättelse: flera av styckena har komponerats vid speciella händelser som vänners födelsedagar, barndop och så vidare. Att alla hade något med natten att göra upptäckte tonsättaren först efter hand: "Det är något med kombinationen av piano och natt. Jag har alltid varit fascinerad av ljudet av ett piano på avstånd, och flera gånger har jag gått genom stadens mörker - om kvällen och natten - och stannat upp vid ljudet av pianomusik, som trängt ut genom ett fönster. Det är det vackraste nattljudet - gåtfullt och mystiskt på ett oförklarligt sätt."



Om Katrine

Danska pianisten Katrine Gislinge började ta pianolektioner vid 6 års ålder och tog sin examen 1990 vid Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i Köpenhamn med Anne Öland som lärare. Efter det följde studier med bl.a. Seymour Lipkin i New York, Boris Berman vid Yale, och Peter Feuchtwanger i London.

Idag har Katrine hela Europa som sitt arbetsfält där hon samarbetar med dirigenter och musiker som Eri Klas, Gustavo Dudamel, Kurt Sanderling och Gidon Kremer m.fl.

År 1999 gav Katrine Gislinge ut CD:n "pianoverk" på Deutsche Grammophon, och blev därmed den första danska pianist att spela in på den kända etiketten. Katrine Gislinge är mest känd för sina tolkningar av den klassiska repertoaren, inklusive alla konserter av Mozart och Beethoven, men hon har också pianokonsserter av Schumann, Chopin och Tjajkovskij på sin repertoar.

Katrine Gislinge är ofta jurymedlem vid internationella pianotävlingar och hon har medverkat i flera TV-program och filmer, till exempel, det danska tv-programmet Smagsdommerne.

Stefan Bojsten har koncentrerat sitt program kring tre av musikhistoriens mest betydande pianopoeter. Mozart, Schubert och Debussy. Vilande på en formsäker grund låter de alltid fantasin och impulsen styra sina musikaliska berättelser och i kvällens program handlar det om sena verk i slutet av tre mästares alldeles för korta liv.

Program:

Wolfgang Amadeus Mozart: Rondo i A-moll

Franz Schubert: Drei Klavierstücke

Paus

Claude Debussy: 12 Preludier bok 2

i. *Brouillards* [Dimmor]

ii. *Feuilles mortes* [Döda löv]

iii. *La Puerta del Vino* [Vinets port]

iv. *“Les fées sont d'exquises danseuses”* [Feerna är utsökta dansöser]

v. *Bruyères* [Ljunghedar]

vi. *Général Lavine, excentric* [General Lavine, excentrisk]

vii. *La Terrasse des audiences du clair de lune*

[Audiensterrassen i månsken]

viii. *Ondine* [Sjöjungfru]

ix. *Hommage à S. Pickwick Esq., P.P.M.P.C.*

x. *Canope* [Egyptisk gravurna]

xi. *Les tierces alternées* [Alternerande terser]

xii. *Feux d'artifice* [Fyrverkeri]

Schubert ägnade sin sista sommar mycket åt pianokomponerande. På ett improviserande sätt och med påfallande enkla harmoniska medel formade han sina berättelser och poetiska idéer vid klaveret. Pianots möjligheter att, med sin orkestrala palett, skifta stämningsläge i det intima rummet behärskades till fulländning av Schubert. Ypperliga exempel på detta är den stora B-dur sonaten som blev klar i september 1828 samt samlingen “Drei Klavierstücke” vilka blev färdiga under försumaren samma år. De tre pianostyckena var troligen tänkta som en fortsättning på hans Impromptuserie op 90 och op 143, men märkligt nog förblev Drei Klavierstücke op publicerade ända till Johannes Brahms sammanställde materialet 1868 och samlingen publicerades av Riether-Biedermann i Winterthur.

Det är mycket ovanligt att Mozart komponerar som en reaktion på en personlig händelse, men rondot i a-moll komponerade han i samband med det chockartade beskedet om vännen August von Hatzfelds plötsliga död. Man kan skönja ett formmässigt släktskap med C. P. E. Bachs tragiska Rondo i A-moll men vi får även en påminnelse om harmoniken i Paminas aria i “Trollflöjten”. Rondot inleds i stark spänning mellan högerhandens klagande siciliano och vänsterhandens ackompanjerande spökväls. Med kromatik och modulationer utvecklas rondot till ett av Mozarts mest harmoniskt avancerade verk som lyfter in lyssnaren i en ny epok.

Med den enkla titeln Preludier placerade sig Debussy genast i den stora klassiska pianotraditionen tillsammans med Bach och Chopin. Under 1910 komponerades Bok 1 och den andra boken färdigställdes i april 1913. Kompositören framförde ofta själv sina miniatyrer i grupper på tre eller fyra stycken, men den minutiösa omsorgen kring ordningsföljden och den tonala och arkitekturiska helheten pekar mot tanken att framföra verket som en enhet. En bit in på 1900-talet blev också preludierna ett repertoarverk för de stora konsertscenerna och allt oftare framfördes de som en cykel av en hel bok. Pianister attraherades av de små miniatyrerna, så fyllda av poetiska bilder och samtidigt pianistiskt utmanande och utvecklande. Debussy placerade titlarna i slutet av varje stycke inom parentes. Kanske önskade sig tonsättaren större egen fantasi och eftertanke från alla texttrogna pianister. Riktigt bra konst brukar klara sig utan beskrivning.

Om Stefan

Stefan Bojsten är en av Sveriges mest etablerade pianister med priser i internationella piano- och kammarmusiktävlingar bakom sig. Han har som solist framträtt med de flesta svenska orkestrarna, och han har också givit konserter i Skandinavien, Europa, Asien och USA.

Han är utbildad vid Kungl. Musikhögskolan i Stockholm med Esther Bodin-Karpe som lärare. Utlandsstudier i London och New York med Phillys Sellick och Arthur Balsam som viktiga lärarkrafter.

Sedan 1997 är Stefan Bojsten professor vid Kungl. Musikhögskolan i Stockholm men även ofta förekommande master class-gäst vid andra högskolor. Han är också en flitigt engagerad juryledamot vid internationella pianotävlingar runt om i världen.

Han har även andra typer av uppdrag i musiklivet, som ordförande i EPTA-Sweden (European Piano Teachers Association) samt producent och arrangör för Piano Visions.

Stefan Bojsten har spelat in skivor på märken som Polar, Caprice, Bis, Naxos, Fermat, Artemis, MAP, Recut, Musica Sveciae och Opus 3.



Våra samarbetspartners

Steingraeber & Söhne

Steingraeber & Söhne har levererat en fabriksny Concert Grand D-232 till konsertsalen på Konstakademien. Steingraeber & Söhne är ett exklusivt familjeföretag i Bayreuth som har en flygeltillverkning av endast 66 flyglar per år. Intresserade köpare får stå i kö för att köpa ett instrument. Företaget Steingraeber är historiskt mest kända för sin tillverkning av Franz Liszts favoritflygel under mitten av 1800-talet.

Idag satsar företaget under sin ledare Udo Steingraeber på liten produktion av högsta kvalitet med



hjälp av traditionsbärande hantverkare som växer in i företaget som unga och ofta stannar där hela yrkeslivet. Flygeln på Konstakademien är ett tvåårigt handbygge.



Toroton

Lajos Toró, konsert och pianotekniker med inriktning på service av akustiska pianon, konsert- och studioinstrument representerar, som återförsäljare, Steingraeber & Söhne.



Piano Street

Med sitt internationella kontaktnät bestående av över 200 000 medlemmar bistår Piano Street bl. a. med distribution av de streamade konserterna från Konstakademien.

First Hotel Reisen

Våra artister bor på First Hotel Reisen - ett förstklassigt hotell centralt i Stockholm, komfortabelt beläget i hjärtat av Gamla stan. Hotellet ligger vid vattnet, nära Kungliga



slottet och endast fem minuters promenad från Stockholms bästa shoppingområde. First Hotel Reisen är berömt för sin höga servicenivå och snygga kombination av klassisk inredning och modern design.



Lanthandelns Espresso

Caféet på Konstakademien är alltid öppet innan och i pausen vid våra konserter.

Mowys Byrå

Programboken är tryckt av Mowys Byrå - en grafisk produktionsbyrå för tryck & webb med printtjänster och smarta lösningar för mässor och event.



Lilla Akademien

Pianoelever från Lilla Akademien spelar i Masterclass-serien.

Riksförbundet Unga Musikanter

Pianomusik för unga samt Masterclasses genomförs med stöd från föreningen RUM.



“Intresset för att spela piano själv och tillsammans med andra är stort, och den stora och intressanta pianorepertoaren attraherar och fascinerar både pianister och lyssnare. Det är mycket givande och utvecklande för våra elever i Kulturskolan Stockholm att få ta del av levande pianomusik genom denna konsertserie.”

-- Lise-Lotte Axelsson, Enhetschef på Kulturskolan Stockholm

“Vi är glada över att kunna bidra till att den historiska pianotraditionen hålls vid liv och dessutom utvecklas på ett nyskapande sätt i Konstakademiens inspirerande miljö.

-- Leif Eriksson, kommunikationschef och projektansvarig på Konstakademien.

Om Piano Visions

Piano Visions är en nystartad förening med syfte att tillgodose och stimulera intresset för levande framförd pianomusik. Föreningen arrangerar sedan 2014 en konsertserie med svenska och internationella pianister i Stockholm och Flen. Piano Visions arrangerar även konserter för barn och ungdomar i syfte att på lång sikt berika vår uppväxande generation och inspirera till ett liv med musik och konst. Initiativtagare och projektledare är Stefan Bojsten, pianist och professor vid Kungl. Musikhögskolan och Johan Sandback, pianist, pianopedagog och grundare av den internationellt etablerade webbplatsen för klassiskt pianospel, Piano Street. Läs mer om konsertserien och föreningen Piano Visions på: www.pianovisions.se

Tack

Vi vill tacka Barbro Ochers stiftelse Pro Suecia och Karl-Otto Bonnier för ekonomiskt stöd till konsertserien.

Ett speciellt tack även till Konstakademiens intendent Elisabeth Alsheimer Evenstedt samt kommunikationschef Leif Eriksson för stor generositet och gott samarbete.

Piano As Art

Omslagets bilder och bilden på sidan 3 är hämtade från konstprojektet Piano As Art av Penny Putnam and Shauna Holiman. Läs mer på www.pianoasart.com

Vi tackar Stockholms stad och Kulturrådet för stöd till verksamheten.



Stockholms
stad

KULTURRÅDET

Instrument: Steingraeber & Söhne Concert Grand D-232
Pianotekniker: Tore Persson och Östen Häggmark
Programtexter: David Wärn, Johan Sandback, Stefan Bojsten och artisterna själva
Layout/design: Johan Sandback
Ljudteknik/streaming: Leonardo Wehlander
Producenter: Stefan Bojsten & Johan Sandback

Copyright © Piano Visions - Andra upplagan, november 2015

Piano Visions

Säsongen 2015/2016

Oktober 2015 – Martin Sturfält

Söndag 18/10 kl 16.00: Pianoafton (Flen)

Måndag 19/10 kl 19.00: Pianoafton (Konstakademien)

Tisdag 20/10 17.30: Pianomusik för unga (Konstakademien)

Tisdag 20/10 19.00: Masterclass (Konstakademien)

November 2015 – Marianna Shirinyan

Söndag 15/11 kl 16.00: Pianoafton (Flen)

Måndag 16/11 kl 19.00: Pianoafton (Konstakademien)

Tisdag 17/11 17.30: Pianomusik för unga (Konstakademien)

Tisdag 17/11 19.00: Masterclass (Konstakademien)

December 2015 – Michael Roll

Måndag 7/12 kl 19.00: Pianoafton (Konstakademien)

Tisdag 8/12 kl 17.30: Workshop för unga (Konstakademien)

Tisdag 8/12 kl 19.00: Masterclass (Konstakademien)

Januari 2016 - Peter Friis Johansson

Lördag 16/1 11.00: Pianomusik för unga (Konstakademien)

Lördag 16/1 13.00: Masterclass (Konstakademien)

Söndag 17/1 kl 16.00: Pianoafton (Flen)

Måndag 18/1 kl 19.00: Pianoafton (Konstakademien)

Februari 2016 - Lucia Negro

Måndag 22/2 kl 19.00: Pianoafton (Konstakademien)

Onsdag 24/2 17.30: Pianomusik för unga (Konstakademien)

Mars 2016 - Katrine Gislinge

Måndag 21/3 kl 19.00: Pianoafton (Konstakademien)

Tisdag 22/3 17.30: Pianomusik för unga (Konstakademien)

Tisdag 22/3 19.00: Masterclass (Konstakademien)

April 2016 - Stefan Bojsten

Söndag 17/4 kl 16.00: Pianoafton (Flen)

Måndag 18/4 kl 19.00: Pianoafton (Konstakademien)

Lördag 23/4 11.00: Pianomusik för unga (Konstakademien)

Lördag 23/4 13.00: Masterclass (Konstakademien)

www.pianovisions.se

